

Nr 79

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående ändrad lydelse av 5 § förordningen den 8 juni 1951 (nr 457) om särskilt bidrag till producent av svensk film, så ock om fortsatt giltighet av samma förordning, m. m., jämte i ämnet väckta motioner.

(5:e avd.)

I propositionen nr 85 har Kungl. Maj:t, under åberopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för den 11 februari 1955, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogade förslag till 1) förordning om ändrad lydelse av 5 § förordningen den 8 juni 1951 (nr 457) om särskilt bidrag till producent av svensk film, så ock om fortsatt giltighet av samma förordning, samt 2) förordning om fortsatt giltighet av förordningen den 8 juni 1951 (nr 458) om tillägg till förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt.

De berörda författningsförslagen är av följande lydelse:

Förslag

till

förordning angående ändrad lydelse av 5 § förordningen den 8 juni 1951 (nr 457) om särskilt bidrag till producent av svensk film, så ock om fortsatt giltighet av samma förordning

Häri genom förordnas, *dels* att 5 § förordningen den 8 juni 1951 om särskilt bidrag till producent av svensk film, vilken gäller intill utgången av juni månad 1955, skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives, *dels ock* att förordningen i sålunda ändrat skick skall äga fortsatt giltighet intill utgången av juni månad 1959.

(Nuvarande lydelse)

5 §.

Bidraget utgår med *tjugo* procent av statens andel i nöjesskatten för biografföreställning, vid vilken bidragsberättigande film visas och i vilken till högst femton procent ingå ut-

(Föreslagen lydelse)

5 §.

Bidraget utgår *beträffande film, som framställts helt i färg, med trettiofem procent och beträffande annan film med tjugo procent* av statens andel i nöjesskatten för biografföreställ-

(Nuvarande lydelse)

ländska filmer. Annonssfilm anses icke utgöra del av föreställningen.

(Föreslagen lydelse)

ning, vid vilken bidragsberättigande film visas och i vilken till högst femton procent ingå utländska filmer. Annonssfilm anses icke utgöra del av föreställningen.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1955.

Förslag

till

**förordning angående fortsatt giltighet av förordningen den 8 juni 1951
(nr 458) om tillägg till förordningen den 21 december 1945
(nr 823) om nöjesskatt**

Härigenom förordnas, att förordningen den 8 juni 1951 (nr 458) om tillägg till förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt, vilken förstnämnda förordning gäller intill utgången av juni månad 1955, skall äga fortsatt giltighet intill utgången av juni månad 1959.

Propositionen

I propositionen framlägges förslag om fortsatt statligt stöd åt den svenska filmproduktionen intill utgången av juni månad 1959. Medan bidraget hittills utgått med 20 procent av statens andel i nöjesskatteintäkterna för all bidragsberättigad film förordas nu ett differentierat bidrag med 20 procent för svartvit film och 35 procent för färgfilm. I övrigt förutsättes bidraget utgå i oförändrad ordning. Det betonas sålunda att bidraget är att betrakta som en temporär anordning och innebär en hjälp till självhjälp för filmproduktionen.

Särskilt bidrag av statsmedel till producent av svensk film infördes genom förordning den 8 juni 1951 (nr 457). Förordningen trädde i kraft den 1 juli 1951 och gäller intill utgången av juni månad 1955.

Enligt förenämnda förordning utgår bidrag för svensk film med ett belopp, motsvarande 20 procent av statens andel i nöjesskatten för biograf-föreställning, vid vilken filmen visas. Filmer, vars längd understiger 2 000 meter såsom bredfilm eller 800 meter såsom smalfilm, är emellertid icke bidragsberättigade. Bidrag utgår icke heller då fråga är om biografföreställning, där inslaget av utländsk film utgör mer än 15 procent. Om en film är svensk i förordningens mening avgöres, med ledning av i förordningen meddelade närmare bestämmelser, av statens biografbyrå. Bidraget utbetalas till

filmproducenten eller dennes ombud direkt av biografföreställningens anordnare, som får avräkna motsvarande belopp vid sin redovisning av nöjesskatt.

Beslutet om statsbidrag åt filmproduktionen hade föregåtts av en kommittéutredning om filmproduktionens ekonomiska förhållanden. Kommittén, 1950 års filmutredning, uttalade i sitt betänkande (SOU 1951: 1), att filmproduktionens dåvarande ekonomiska villkor var så ogynnsamma, att — med hänsyn till denna produktions betydelse från kulturella och andra synpunkter — ekonomiskt stöd från det allmänna var motiverat. Enligt en kalkyl av utredningen skulle det behövas ett stöd motsvarande i runt tal 30 % av den statliga nöjesskatten, om det genomsnittliga underskottet per film helt skulle täckas. Av olika skäl ansåg emellertid utredningen, att stödet borde begränsas till 20 % av den statliga delen av nöjesskatten.

Förslag i frågan förelades riksdagen genom proposition 1951: 142. I propositionen förordades samma bidrag som i kommittéförslaget. I övrigt framhölls att stödet borde få karaktären av hjälp till självhjälp. Det borde sålunda inte innebära en garanti för att producenten skulle få täckning för i det närmaste varje förlust. I propositionen betonades vidare, att det förordade bidragssystemet självfallet borde betraktas som en temporär understödsform. Konjunkturerna på filmmarknaden kunde nämligen växla, och även annat kunde inträffa, som gjorde att behovet av stöd minskades eller bortföll.

Statsutskottet hemställde om bifall till propositionen (SU 162). Utskottet underströk liksom departementschefen att statsstödet borde få karaktären av en hjälp till självhjälp. Emellertid fann utskottet sannolikt, att filmproduktionens utgiftssida hade påverkats av den betydande pris- och löneutvecklingen under den då gångna delen av 1951 och att filmutredningens kalkyl därför inte utgjorde ett så tillförlitligt underlag för bedömningen som hade varit önskvärt. Utskottet förutsatte därför, att Kungl. Maj:t på grundval av eventuell utredning från producenternas sida i detta avseende skulle ta frågan om procentsatsens höjd under omprövning. Riksdagens beslut blev, såvitt nu är i fråga, i enlighet med utskottets hemställan.

Föreningen Sveriges filmproducenter anhöll i december 1952, att frågan om en höjning av det utgående producentbidraget skulle tagas upp till prövning. Statskontoret och riksräkenskapsverket avgav yttranden över framställningen, varefter föreningen i en senare framställning framförde vissa ytterligare synpunkter i saken.

Härefter tillkallade chefen för finansdepartementet den 4 juni 1954 en särskild utredningsman för utredning av frågan om fortsatt stöd åt den svenska filmproduktionen. Den 8 december 1954 överlämnade utredningsmannen en promemoria i ärendet. Promemorian har varit föremål för remissbehandling.

I förevarande proposition lämnas å s. 5—13 en redogörelse för den verkställda utredningen samt å s. 13—23 en redogörelse för innehållet i remissyttrandena. Utskottet tillåter sig hänvisa till propositionen i dessa delar.

För egen del har *departementschefen* anfört följande.

Utredningsmannen förordar att statsbidrag lämnas till producent av svensk film under ytterligare en fyraårsperiod eller alltså intill utgången av juni månad 1959 och att bidraget ökas från 20 till 25 procent. Såsom utgångspunkt för sitt förslag redovisar utredningsmannen en undersökning rörande filmproduktionens ekonomiska förhållanden, vilken i huvudsak upplagts efter samma linjer som den motsvarande undersökning, som låg till grund för 1951 års beslut om det nu utgående bidraget. Undersökningen har givit till resultat, att någon förbättring i den svenska filmens produktionsförhållanden icke synes ha inträtt. I stället visar den nu presenterade kalkylen ett större genomsnittsunderskott per film än 1950 års kalkyl. Enligt utredningsmannens beräkningar skulle ett med fem procent förhöjt bidrag innebära att den svenska filmproduktionen skulle erhålla understöd i åtminstone samma grad som med det nuvarande bidraget vid dess tillkomst.

Samtliga remissinstanser har tillstyrkt fortsatt bidrag till den svenska filmproduktionen. Beträffande bidragets storlek har däremot framkommit delade meningar. Riksräkenskapsverket ansluter sig till utredningsmannens förslag. Statskontoret och statens priskontrollnämnd förordar oförändrat bidrag med 20 procent. Statskontoret framhåller härvid, att filmproduktionen bör söka nå den erforderliga intäktsförbättringen inom ramen för den egna näringen. Priskontrollnämnden anser, att tillräckliga skäl för en höjning av bidraget icke framkommit och betonar i övrigt att med hänsyn till de använda undersökningsmetoderna viss försiktighet bör iakttagas vid bedömningen av bidragsbehovet. Övriga remissorgan förordar högre bidrag än som föreslagits av utredningsmannen. I dessa yttranden understrykes särskilt den svenska filmproduktionens osäkra framtidsutsikter. Härvidlag erinras bland annat om konkurrensen från utländsk film och en kommande svensk television. Det betonas också att en successiv övergång till färgfilm är ofrånkomlig och att inspelning av sådan film drar avsevärt större kostnader än inspelning av svartvit film.

Det nu utgående statsbidraget infördes i syfte att i den ekonomiska kris-situation som uppstått för den svenska filmproduktionen skapa möjligheter för en fortsatt inspelning av svensk film. Bidraget var avsett som en temporär understödsform och skulle fungera som en hjälp till självhjälp. Vid ett ställningstagande till frågan om eventuellt fortsatt stöd måste dessa utgångspunkter för den statliga bidragsgivningen hållas i minnet. Den omständigheten att det kalkylmässiga underskottet på inspelad film nu visats vara större än då bidragsfrågan prövades för fyra år sedan kan därför icke i och för sig motivera en häremot svarande ökning av bidraget. Tvärtom kan ett sådant konstaterande ge anledning till överväganden om förutsättningar föreligger för en fortsatt bidragsgivning. Med hänsyn till att erfarenheterna av de statliga stödåtgärderna endast omfattar en så pass kort tidrymd som fyra år vill jag emellertid icke motsätta mig, att understöd får utgå under ytterligare en fyraårsperiod. Jag vill emellertid understryka, att jag därmed icke avsett att frångå den ursprungliga principen att det statliga stödet skall ha karaktär av hjälp till självhjälp och vara en temporär anordning.

Vad härefter angår frågan om bidragets storlek kan jag från nu angivna utgångspunkter icke tillstyrka en generell höjning av bidragsprocenten. Däremot synes kunna övervägas huruvida icke ett förhöjt bidrag skulle kunna ifrågakomma vid framställning av färgfilm. När den nuvarande procentsatsen fastställdes skedde avvägningen uteslutande utifrån de förutsättningar som gällde för produktion av svartvit film. Betydelsen av en utvidgad svensk

färgfilmsproduktion har berörts i flera remissyttranden. Härvid har bland annat framhållits, att en successiv övergång till inspelning av sådan film är en förutsättning för att den svenska filmproduktionen över huvud skall kunna vidmakthållas till omfattning och kvalitet. De sålunda anförda synpunkterna är enligt min mening värda beaktande. Då det vidare här är fråga om särskilt kostnadskrävande och för svenska förhållanden nya tekniska framställningsmetoder torde ett förhöjt stöd av statsmedel vara motiverat för att underlätta möjligheterna att skapa en svensk färgfilmsproduktion. Emellertid bör än en gång understrykas att här är fråga endast om en temporär anordning. Med beaktande av dessa synpunkter anser jag mig kunna tillstyrka att bidraget för svartvit film fastställs till oförändrat 20 procent och att bidrag för framställning av färgfilm skall lämnas med 35 procent.

Statens kostnader för producentbidraget har de senaste två åren uppgått till i genomsnitt 2,4 miljoner kronor per år. Genomföres förslaget om förhöjt bidrag till färgfilm torde kostnaderna — med utgångspunkt från de uppgifter som lämnats i remissyttrandena rörande färgfilmsproduktionens väntade omfattning — kunna beräknas stiga med ca 360 000 kronor per år.

Med hänvisning till det anförda förordar jag, att förordningen den 8 juni 1951 (nr 457) om särskilt bidrag till producent av svensk film ges förlängd giltighet intill utgången av juni månad 1959 med den ändringen att bidraget fastställs till 20 procent för svartvit film och 35 procent för färgfilm. Samtidigt härmed torde förordningen den 8 juni 1951 (nr 458) om tillägg till förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt ges förlängd giltighet under samma tid.

Såväl i utredningsmannens promemoria som i remissyttrandena har diskuterats verkningarna i olika hänseenden av en höjning av biljettpriserna i syfte att öka intäkterna för den svenska filmproduktionen. Därvid har bl. a. pekats på det förhållandet att på grund av nöjesskattens konstruktion som en procentuell andel av biljettprisets brutto, d. v. s. skatten inräknad, en höjning av priset, som kan framstå som motiverad exempelvis för filmproduktionens behov, slår igenom med avsevärt större belopp i bruttopriset. Härigenom skulle möjligheterna att skaffa ökad täckning för filmproduktionens kostnader med biljettintäkter avsevärt försvåras. Onekligen medför en rent procentuell skatt vissa olägenheter i nu angivna hänseende. Det synes böra närmare undersökas huruvida icke skatten skulle kunna ges en sådan ändrad konstruktion — t. ex. genom att en viss del av den nuvarande procentuella skatten omvandlas till en fast avgift — att skattens prisfördyrande effekt vid en eventuell höjning av biljettpriserna minskas. En undersökning av hithörande problem kan lämpligen ske i samband med den översyn av vissa bestämmelser i nöjesskatteförordningen, som för närvarande verkställs av 1954 års nöjesskatteutredning. Jag har för avsikt att i senare sammanhang upptaga denna fråga till övervägande.

Motionerna

I förevarande sammanhang har utskottet till behandling förehaft följande i anledning av propositionen väckta motioner, nämligen

dels en inom andra kammaren av fru *Andrén m. fl.* väckt motion (II: 514), vari hemställs A. att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 85 måtte besluta 1. en sådan ändring i den föreslagna förordningen om särskilt bidrag till producent av svensk film, att producent av svensk

film för barn under tolv år erhåller ett produktionsbidrag som svarar mot 50 procent av den statliga delen av nöjesskatteintäkterna; 2. att uttala att barnfilmjuryn, utökad med tre ledamöter utsedda av Kungl. Maj:t, får i uppdrag att avgöra om en film skall erhålla ett sådant bidrag; B. att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till erforderlig lagtext;

dels en inom andra kammaren av herr *Widén m. fl.* väckt motion (II: 515), vari hemställes, att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 85 angående fortsatt stöd åt produktionen av svensk film måtte besluta 1. att förordningens giltighetstid bestämmas till den 1 juli 1957 och att bidraget — för såväl svartvit film som färgfilm — sänkes från nuvarande 20 procent till 12 procent av statens andel av nöjesskatten för tiden till den 1 juli 1956 och till 6 procent för tiden därefter, samt 2. att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning om införande av ett system med ekonomisk premiering från statens sida av konstnärligt och kulturellt välkvalificerad svensk film samt om förslag härom senast till 1957 års riksdag;

dels en inom andra kammaren av herr *Hamrin m. fl.* väckt motion (II: 516), vari hemställes, att riksdagen måtte besluta att avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 85;

dels ock en inom andra kammaren av herrar *Adamsson* och *Nilsson* i Östersund väckt motion (II: 517), vari hemställes, att riksdagen måtte besluta att avslå förslaget om restitution av nöjesskatt till svensk svartvit- och färgfilm, att till de fem bästa filmerna per budgetår återbära hela den statliga delen av nöjesskatten, att tilldela producenter av svensk konstnärlig kortfilm ett förslagsanslag om 200 000 kronor, att en filmnämnd tillsättes med uppdrag att dels utvälja de fem bästa filmerna och dels fördela anslaget om 200 000 kronor till producenter av svensk konstnärlig kortfilm, samt att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning i vilken utsträckning fortsatt återbäring av statens andel på nöjesskatten skall utgå till svensk filmproduktion.

Vidare har utskottet i förevarande sammanhang behandlat jämväl två likalydande motioner, väckta den ena inom första kammaren av herr *Hjalmar Nilsson m. fl.* (I: 319) samt den andra inom andra kammaren av fröken *Olsson* och herr *Andersson* i Linköping (II: 279), i vilka hemställts, att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om att förslag till stöd åt produktionen av svensk barnfilm måtte föreläggas nästa års riksdag.

I fråga om motiveringen för ovanstående yrkanden får utskottet hänvisa till motionerna.

Utskottet

När statsmakterna år 1951 beslutade om statligt stöd åt den svenska filmproduktionen, skedde detta från förutsättningen att statsstödet skulle såsom en temporär anordning väsentligen få karaktären av en hjälp till själv-

hjälp i en för filmproduktionen kritisk situation; den borde således inte få uppfattas som en garanti för täckning av i det närmaste varje förlust. Även i det nu föreliggande propositionsförslaget har dessa utgångspunkter varit utslagsgivande, när det gällt att taga ställning till frågan om ett fortsatt ekonomiskt stöd åt filmproduktionen. Utskottet finner angeläget understryka vikten av att nämnda utgångspunkter för bidragsgivningen hålles i minnet. Även om, på sätt utredningen givit vid handen, förhållandena i dagens läge kan motivera ett fortsatt stöd åt filmproduktionen, bör det således stå fullt klart för filmproducenterna att den ifrågavarande stödformen utgör ett provisorium som skall avvecklas så snart förhållandena ger anledning därtill. Från dessa synpunkter kunde det måhända förefalla diskutabelt, huruvida statsmakterna verkligen bör binda sig för en så lång period som den i propositionen föreslagna förlängningen på ytterligare fyra år av det statliga stödet eller om inte, såsom i motionen II: 515 påyrkas, filmstödet borde kunna avvecklas under en kortare tidsperiod. I betraktande av att — såsom departementschefen också framhållit — de hittillsvarande erfarenheterna av de statliga stödåtgärderna endast omfattar en så pass kort tidrymd som fyra år, vill utskottet dock inte motsätta sig att det statliga filmstödet utsträcker att avse en period av ytterligare fyra år. I detta sammanhang vill utskottet inte underlåta att peka på det enligt utskottets mening anmärkningsvärda förhållandet, att den av biografägarna på sin tid gjorda utfästelsen att lämna filmproducenterna särskilt produktionsbidrag utöver sedvanligt utgående filmhyra endast till mindre del infriats.

Beträffande formen för en statlig bidragsgivning innebär propositionsförslaget i förhållande till vad som nu gäller den ändringen att, medan f. n. bidrag utgår med 20 procent av statens andel i nöjesskatteintäkterna för all bidragsberättigad film, i fortsättningen skulle utgå ett differentierat bidrag med 20 procent för svartvit film och 35 procent för färgfilm; liksom f. n. skulle bidraget utgå utan föregående kvalitets- eller behovsprövning. De skäl som i propositionsförslaget anförts till stöd för en sådan differentiering har syntts utskottet övertygande, varför utskottet biträder Kungl. Maj:ts förslag härutinnan. Vad angår frågan om införande av en kvalitetsprövning av filmerna, har denna redan vid statsmakternas ställningstagande år 1951 så ingående belysts, att utskottet saknar anledning att härvidlag göra något nytt uttalande. De skäl som då ansågs tala mot en kvalitetsprövning äger enligt utskottets mening alltjämt giltighet.

I övrigt har Kungl. Maj:ts förslag inte givit utskottet anledning till erinran eller särskilt uttalande. Icke heller har granskningen av de vid propositionen fogade författningsförslagen givit utskottet anledning till någon anmärkning.

Av det anförda följer, att utskottet avstyrker bifall till *dels* motionen II: 516, vari yrkats avslag å Kungl. Maj:ts förslag, *dels* motionen II: 514, vari yrkats ej mindre att riksdagen måtte besluta sådan ändring i den föreslagna förordningen om särskilt bidrag till producent av svensk film, att producent av svensk film för barn under tolv år erhåller ett bidrag motsvarande 50 pro-

cent av den statliga delen av nöjesskatteintäkterna, ävensom uttala att barnfilmjuryn, utökad med tre ledamöter utsedda av Kungl. Maj:t, får i uppdrag att avgöra om en film skall erhålla sådant bidrag, än även att utskottet måtte utarbeta förslag till erforderlig lagtext, *dels* motionen II: 515, i vad däri yrkats, att riksdagen måtte besluta att den föreslagna förordningens giltighetstid bestämmes till den 1 juli 1957 och att bidraget för såväl svartvit film som färgfilm sänkes från nuvarande 20 procent till 12 procent av statens andel av nöjesskatten för tiden intill den 11 juli 1956 och till 6 procent för tiden därefter, *dels ock* motionen II: 517, i vad däri yrkats att riksdagen måtte besluta ej mindre att, med avslag å Kungl. Maj:ts förslag om restitution av nöjesskatt till svensk svartvit- och färgfilm, till de fem bästa filmerna per budgetår återbära hela den statliga delen av nöjesskatten samt tilldela producenter av svensk konstnärlig kortfilm ett förslagsanslag om 200 000 kronor än även att en filmnämnd tillsättes med uppdrag att utvälja de fem bästa filmerna och att fördela anslaget om 200 000 kronor till producenter av svensk konstnärlig kortfilm.

Av utskottets ställningstagande följer vidare, att utskottet inte biträder de i motionerna II: 515 och II: 517 framförda förslagen om att riksdagen skulle i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning om införande av ett system med ekonomisk premiering från statens sida av konstnärligt och kulturellt välkvalificerad svensk film samt om förslag härom senast till 1957 års riksdag, resp. om utredning i vilken utsträckning fortsatt återbäring av statens andel på nöjesskatten skall utgå till svensk filmproduktion.

Vad slutligen angår motionerna I: 319 och II: 279 har i dessa yrkats att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om att förslag till stöd åt produktionen av svensk barnfilm måtte föreläggas nästa års riksdag. Emellertid har, såsom framgår av motionerna, förslag om statliga stödåtgärder åt produktionen av svensk barnfilm framlagts av 1949 års filmkommitté i dess i december 1952 avgivna betänkande Barn och film (SOU 1952: 51). Då utskottet utgår från att Kungl. Maj:t har sin uppmärksamhet riktad på den väckta frågan, finner utskottet det inte påkallat att tillstyrka motionerna i fråga.

Åberopande det anförda hemställer utskottet,

I. att riksdagen må — med bifall till Kungl. Maj:ts förslag ävensom med avslag å motionerna II: 514 och II: 516, motionen II: 515 i vad den avser bidragsbestämmelsernas giltighetstid och bidragets successiva minskning samt motionen II: 517 i vad den avser avslag å Kungl. Maj:ts förslag, bidrag till de fem bästa filmerna per budgetår och till konstnärlig kortfilm — antaga vid propositionen fogade förslag till

a) förordning angående ändrad lydelse av 5 § förordningen den 8 juni 1951 (nr 457) om särskilt bidrag till producent av svensk film, så ock om fortsatt giltighet av samma förordning;

b) förordning angående fortsatt giltighet av förordningen den 8 juni 1951 (nr 458) om tillägg till förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt;

II. att motionen II: 515, i vad den avser skrivelse till Kungl. Maj:t, icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda;

III. att motionen II: 517, i vad den avser skrivelse till Kungl. Maj:t, icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda;

IV. att motionerna I: 319 och II: 279 icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 14 april 1955

På statsutskottets vägnar:

MARTIN SKOGLUND

Närvarande: se under utlåtandet nr 77; dock att herr Bengtson deltagit i stället för herr Pålsson

Reservationer

1) av herr *Widén*, som ansett att utskottet bort i anledning av motionen II: 515 föreslå riksdagen att besluta att bidraget för såväl svartvit film som färgfilm sänkes från nuvarande 20 procent till 12 procent av statens andel av nöjesskatten, att utgå för tiden intill den 1 juli 1956, samt att hos Kungl. Maj:t hemställa om i motionen begärd utredning och att därför

dels utskottets hemställan under I. bort ha följande lydelse:

»I. att riksdagen må — i anledning av Kungl. Maj:ts förslag samt motionen 515, i vad den avser bidragsbestämmelsernas giltighetstid och bidragets successiva minskning, ävensom med avslag å motionerna II: 514, II: 516 och II: 517, sistnämnda motion i vad den avser avslag å Kungl. Maj:ts förslag, bidrag till de fem bästa filmerna per budgetår och till konstnärlig kortfilm — antaga följande förslag till

a) Förordning

**angående ändrad lydelse av 5 § förordningen den 8 juni 1951 (nr 457)
om särskilt bidrag till producent av svensk film, så ock om fortsatt
giltighet av samma förordning**

Häri genom förordnas, *dels* att 5 § förordningen den 8 juni 1951 om särskilt bidrag till producent av svensk film, vilken gäller intill utgången av juni månad 1955, skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives, *dels* ock att förordningen i sålunda ändrat skick skall äga fortsatt giltighet intill utgången av juni månad 1956.

(Nuvarande lydelse)

5 §.

Bidraget utgår med *tjugo* procent av statens andel i nöjesskatten för biografföreställning, vid vilken bidragsberättigande film visas och i vilken till högst femton procent ingå utländska filmer. Annonssfilm anses icke utgöra del av föreställningen.

(Föreslagen lydelse)

5 §.

Bidraget utgår med *tolv* procent av statens andel i nöjesskatten för biografföreställning, vid vilken bidragsberättigande film visas och i vilken till högst femton procent ingå utländska filmer. Annonssfilm anses icke utgöra del av föreställningen.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1955.

b) Förordning

**angående fortsatt giltighet av förordningen den 8 juni 1951 (nr 458) om
tillägg till förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt**

Häri genom förordnas, att förordningen den 8 juni 1951 (nr 458) om tillägg till förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt, vilken förstnämnda förordning gäller intill utgången av juni månad 1955, skall äga fortsatt giltighet intill utgången av juni månad 1956.»

dels ock utskottets hemställan under II. bort ha följande lydelse:

»II. att riksdagen må, med bifall till motionen II: 515, såvitt nu är ifråga, i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning om införande av ett system med ekonomisk premiering från statens sida av konstnärligt och kulturellt välkvalificerad svensk film samt om förslag härom senast till 1957 års riksdag;»

2) av herr *Hesselbom*

3) av herr *Bengtson*

4) av fröken *Olsson*.